

Enkele indrukken van de vogelwereld in de Donaudelta

Door P. L. J. Swart

Vanuit één der touristencentra aan de Zwarte Zee, heb ik een oriënterende tocht naar de Donaudelta gemaakt. De grootste plaats in het boven deltagebied is Tulcea, gelegen aan de westelijke rivierarm, even benedenstreams van de plaats waar de Donau zich in drieën splitst.

Tulcea is van de touristencentra aan de Zwarte Zee uit per bus bereikbaar, of nog beter per trein uit Boekarest. Van Tulcea uit kan men dan met motorbootjes, die de toepasselijke namen van „Egreta” en „Cormoran” dragen, verder stroomafwaarts varen, het eigenlijke deltagebied in. De oriënterende tocht heb ik gemaakt in de omgeving van Maliuc, dat ongeveer twee uur varen met de „Egreta” stroomafwaarts van Tulcea ligt. Het gehele deltagebied is zeer vlak en bestaat uit zware kleigrond, waardoor behalve de drie hoofdarman van de Donau zich vele krekten slingeren. Het gebied is zeer dun bevolkt, alleen langs de oevers van de grote rivierarmen is er enige bewoning. Dat is wel mede te danken aan het feit, dat de Donau slechts gedeeltelijk beschoeid en bedijkt is, waardoor in tijden van hoge waterstanden het grootste gedeelte van de delta overstromt.

De begroeiing bestaat uit grof gras en biezen, met langs de krekten en ook landinwaarts wilgenbos. Aan de wilgen is te zien, dat het gebied gedurende lange tijd één tot anderhalve meter onder water staat. De wilgen hebben n.l. langs de stammen allemaal fijne, op dat ogenblik (middenin de zomer) verdroogde wortels. De krekten verbreden zich tot kleine meertjes, maar ook de westelijke hoofdarm verbreedt zich tot een ondiep meer, met langs de kanten begroeiing van riet, plompen en waterlelies. Voeg hier nog bij de grote visrijdom, de rust, de schaarse bevolking en de geringe scheepvaart, dan is het duidelijk dat we hier ideale omstandigheden voor de vogels aantreffen.

Het eerste wat bij de tocht met de „Egreta” langs de westelijke Donau-arm opviel was het grote aantal ooievaars. Op wilgen, op de huisjes met rieten daken, in nissen tussen schoorsteen en dak, overal ooievaarsnesten met jongen.

Zou het verdwijnen van de ooievaar in Nederland geen voedselkwestie zijn? Ook de zwaluwen nemen bij ons af, terwijl ik in Tulcea aan een groot gebouw ruim 50 huiszwaluwnesten telde. In andere Roemeense plaatsen is het aantal huis- en boerenzwaluwen eveneens opvallend groot.

Op de vlakten met gras en biezten, waar kudden schapen worden geweid, zagen we geregeld fouragerende ooievaars en langs de oevers vissende grote en kleine zilverreigers. Vanuit Maliuc ben ik verder per roeiboot de krekten ingevaren om een betere indruk van de vogelbevolking te krijgen. Behalve de reeds genoemde grote en kleine zilverreigers, die hier gewone verschijningen zijn, kwam ook zeer algemeen de purperreiger voor. Er waren zelfs veel méér purperreigers dan blauwe reigers. Bovendien de ralreigers, terwijl tussen het wilgenhout langs de oever herhaaldelijk de kwak en ook de roerdomp werden gezien. Typisch was dat de kwak, nadat deze zich door mijn nadering in het hout had teruggetrokken, weer naar dezelfde plaats terugging. Ook zat een kwak hoog in het wilgenhout tussen de bonte kraaien. Troepjes ibissen trokken geregeld, zoals wulpen over en èèn rode ibis verraste ik van dichtbij, terwijl hij aan het fourageren was op een laag eilandje in de kreek. Aalscholvers zijn ook zeer algemeen en omdat behalve de oevers ook de lucht in de gaten werd gehouden, zag ik een kleurige bijeneter de kreek oversteken. Wilde eenden werden weinig gezien, wel grote aantallen meerkoeten, waterhoentjes en ook de waterral werden gehoord.

Op de terugtocht, toen het weer opklaarde (het was bij uitzondering regenachtig geweest) werd mijn oog getroffen door, naar ik eerst dacht, een grote troep hoog zeilende ooievaars.

Dit bleken echter volgens mijn gids pelikanen te zijn, die normaal in de delta broeden. De troep bestond uit ongeveer 100 pelikanen, die op vrij grote hoogte rondzeilden; door de kijker een fantastisch gezicht.

Een bezoek aan de delta en dan veel intensiever dan ik dit nu heb kunnen doen, loont zeker de moeite. De beste manier lijkt mij, om naar Boekarest te vliegen, vandaar per trein naar Tulcea en dan met de motorboot verder naar Maliuc. Hier is het mogelijk een roeiboot te huren en aan de oevers van één der krekten een kamp op te slaan. Het weer is zomers gewoonlijk warm en droog en men ziet vissers en schaapherders ook op primitieve wijze langs de oevers kamperen. De rust en de stilte in dit gebied zijn alleen al weldadig, een heel verschil met de stranden van de touristengetto's aan de Zwarte Zeekust, zoals Maimamia

Wil men niet kamperen, maar in een hotel overnachten en eten, dan is Hotel Maliuc redelijk goed voor 110 lei, dit is f 22,— voor een twee persoonskamer met volledig pension. Alleen voor de kaviaar, die men als hors d'oeuvre krijgt is dit al de moeite waard. Maar men moet dan ook schapenkaas, knoflook en zoet-watervissoep weten te waarderen.

Enige kennis van de taal is wel nuttig, daar de meeste Roemenen geen vreemde taal machtig zijn. Roemeens is wel te leren, het is geen slavische, maar een romaanse taal, die als gevolg van de vroegere Romeinse nederzettingen veel overeenkomsten vertoont met Frans, Italiaans en Latijn.

- P. L. J. Swart, *Van Boetzelaerlaan 1, Hoogland (U.)*